RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.282 van 17 september 2002
in de zaak A. 97.234/XIV-556.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die beiden woonplaats kiezen bij
advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Tsjechische nationaliteit, op 7 november 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 22 december 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 26 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij België binnenkomt op 22 maart 2000 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat de tweede verzoekende partij België binnenkomt op 12 april 2000 en zich vluchteling verklaart op 13 april 2000; dat op 11 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken in hoofde van beide verzoekende partijen beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 11 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat luidt als volgt:

> "Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.
>
> Machtsmisbruik.
>
> Dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en machtsmisbruik begaat, wanneer deze stelt dat elementen die verzoekers aanbrengen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, wanneer deze stelt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten en wanneer deze stelt dat ook niet kan worden besloten in hoofde van verzoekers tot het

bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat de elementen die betrokkene aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Verzoekers zouden volgens verweerder geen blijvende letsels overgehouden hebben.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat de Vluchtelingenconventie nergens als voorwaarde "blijvende letsels" definieert om als vluchteling beschouwd te worden.

Dat verweerder derhalve machtsmisbruik begaat door zelf bijkomende voorwaarden (blijvende letsels) aan het begrip vluchteling, zoals gedefinieerd in het artikel 1, A(2) van het International Verdrag betreffende de status van Vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, toe te voegen met als enige bedoeling verzoekers asielaanvraag af te wijzen.

Dat verder verweerder in de bestreden beslissingen stelt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep kon doen op de Tsjechische autoriteiten. Verweerder verwijst hierbij naar informatie waaruit blijkt dat de Tsjechische autoriteiten initiatieven ontwikkelen om voor alle Tsjechische staatsburgers bescherming te waarborgen en om de algemene situatie van de zigeuners in het land te verbeteren (BBC-SWB dd. 14 december 1998, UNHCR: Guidelines relating to the eligibility of Czech Roma asylum seekers, dd. 16 april 1998; Country Reports on human Rights Practices for 1997). Nog volgens verweerder blijkt uit diverse persberichten dat de autoriteiten optreden tegen het geweld door skinheads (BBC-SWB dd. 3 december 1998, 11 mei 1998, 25 maart 1998)

Dat verzoekers in eerste instantie opmerken dat zij wel degelijk getracht hebben beroep te doen op de Tsjechische autoriteiten, doch deze lieten na een dossier te openen (cf. feitenrelaas).

Dat verzoekers verder opmerken dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, heeft nagelaten zich grondig te informeren over de toestand van de Roma-minderheid in Tsjechië, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Dat verweerders "optimistische" informatie aangaande de verbetering van de algemene situatie van de zigeuners in Tsjechië, weerlegd wordt door mensenrechtenrapporten.

Dat uit het rapport van het U.S. Departement of State, ‘Czech Republic, Country Report of Human Rights Practices for 1999’, dd. 25.02.2000 blijkt dat de Roma in Tsjechië anno 1999 wegens hun origine nog steeds het slachtoffer zijn van armoede, werkloosheid, discriminatie, geweld, analfabetisme, slechte behuizing en ziektes. Pogingen om de toestand van deze bevolkingsgroep te verbeteren hebben weinig effect soms alsgevolg van de onverzoenlijke houding van de lokale autoriteiten. Uit het rapport blijkt verder dat de Roma in Tsjechië vaak het slachtoffer zijn van gewelddaden van skinheads. Veelal weigeren de Tsjechische politie en rechtbanken deze gewelddaden tegen de Roma te beschouwen als racisme. Bij sommige geweldplegingen tegen Roma wordt zelfs door de Tsjechische autoriteiten geen onderzoek ingesteld (cfr.
.(http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/czechrep.html, “national/racial/ethnic minorities”).

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 Tsjechische autoriteiten berispte voor haar wettelijke discriminatie van de Roma op het gebied van behuizing, onderwijs en opleiding. De Tsjechische justitie werd een lakse houding verweten in de aanpak van het aanzetten tot vreemdelingenhaat en het toenemende geweld tegen minderheidsgroepen zoals de Roma (http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf).

Uit een rapport van het ‘European Roma Rights Centre’, nr 3, 1999, blijkt eveneens dat de Roma anno 1999 nog steeds wegens hun origine worden aangevallen, gediscrimineerd en mishandeld. Deze misdaden evolueren in stijgende lijn. Uit het rapport blijkt eveneens duidelijk dat de Roma in geen geval de bescherming kunnen inroepen van de Tsjechische autoriteiten daar deze in de meeste gevallen weigeren gewelddaden tegen de Roma te beschouwen als racistisch gekleurd (cf. http://www.errc.org).

Dat uit vermelde rapporten duidelijk blijkt dat de situatie van de zigeuners geenszins is verbeterd en dat voor alle Tsjechische staatsburgers (inclusief de Roma-minderheid) in geen geval bescherming is verzekerd.

Dat in het licht van voormelde recente informatie (stijging cijfer misdaden begaan tegen Roma, weigering Tsjechische autoriteiten aan de Roma voldoende bescherming te geven) verweerder in de bestreden beslissing geenszins kon stellen dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten en geenszins kon stellen dat in hoofde van verzoekers geen vermoeden van gegronde vrees, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aanwezig is.

Dat het derhalve absoluut niet kan volstaan de asielaanvragen van verzoekers af te op basis van het feit dat de toestand van de Roma in Tsjechië zou verbeterd zijn. Dat immers deze informatie van verweerder weerlegd wordt door meer recentere mensenrechtenrapporten.

Dat de asielaanvragen van verzoekers onvoldoende onderzocht werden door verweerder, dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de toestand in verzoekers land van herkomst. Dat de beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en machtsmisbruik begaat, wanneer deze stelt dat elementen die verzoekers aanbrengen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, wanneer deze stelt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij geen beroep konden doen op de Tsjechische autoriteiten en wanneer deze stelt dat ook niet kan worden besloten in hoofde van verzoekers tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.";

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het middel onder meer de schending aanvoeren van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat aan deze bepaling een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kunnen inroepen; dat het middel, voor zover het de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 aanvoert, niet ontvankelijk is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen de schending van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat zij niet in redelijkheid kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.3.3. Overwegende dat, wat het aangevoerde "machtsmisbruik" betreft, het, overeenkomstig de artikelen 48, 52, § 2, 2/ juncto artikel 52, § 1, 2/, b, en 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt te onderzoeken of de vreemdeling die om erkenning als vluchteling verzoekt, voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden; dat derhalve de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de wettelijke opdracht heeft te onderzoeken of een kandidaat-vluchteling voldoet aan de voorwaarden gesteld bij artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat door de vaststelling dat vandalisme aan een woning, waaraan de bewoners geen blijvende letsels hebben overgehouden onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd, de commissaris-generaal niet zelf bijkomende voorwaarden aan het in voornoemde verdrag bepaald begrip 'vluchteling' toevoegt, maar in het raam van zijn voornoemde bevoegdheid het begrip enkel toepast in een concrete situatie; dat het middel, voor zover het machtsmisbruik aanvoert, ongegrond is;

2.3.4. Overwegende dat de commissaris-generaal besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de door verzoekende partij gedane asielaanvragen; dat beide beslissingen steunen op het determinerende motief dat de elementen die verzoekende partijen aanbrengen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de conventie van Genève te worden beschouwd, dat betrokkenen en hun gezin enkel verbaal zouden zijn aangevallen, dat ook aan het vandalisme ten aanzien van de woning van verzoekende partijen, dat weliswaar laakbaar is, verzoekende partijen noch hun gezin blijvende letsels hebben overgehouden; dat op grond van dit motief de commissaris-generaal alleen al de aanvraag van beide verzoekende partijen niet-ontvankelijk kon verklaren; dat de overige motieven waarop de bestreden beslissingen steunen derhalve slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissingen niet kan aantasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot overtollige motieven, niet dienstig kan worden ingeroepen;

2.3.5. Overwegende dat, wat de schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft doordat de commissaris-generaal "heeft nagelaten zich grondig te informeren over de toestand van de Roma-minderheid in Tsjechië", dient te worden opgemerkt dat op de commissaris-generaal niet de plicht rust zulks te doen indien hij tot de vaststelling komt dat de elementen aangebracht ter staving van het asielrelaas niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd; dat, zoals hierboven is uiteengezet, de bestreden beslissingen als determinerend motief het motief hebben dat de elementen die door de verzoekende partijen ter staving van hun asielaanvraag worden aangebracht, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd; dat de verzoekende partijen tegen dit determinerend motief geen gegrond middel hebben aangevoerd; dat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien september tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**